

[Pia Kjærsgaard]

der skal ryddes op efter, hvad denne regering har lavet.

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

I modsætning til 1960ernes økonomiske vækst har 1970erne og dermed krisen vist, at illusionen om en krisefri kapitalisme ikke holder.

Den socialdemokratiske velfærdsstat blev jo grundlagt og udviklet som et produkt af vækstperioden for at styre og regulere vækstens forskellige problemer. Som følge af krisen ændres statens funktioner selvfølgelig. Der skæres ned på de forbedringer, arbejderklassen tilkæmpede sig, samtidig med at undertrykkelses- og kontrolapparatet udbygges.

Det er vigtigt, synes vi, at huske, at staten ikke er en uafhængig størrelse hævet over klasse modsætningerne, men i sidste instans varetager borgerskabets interesser. Det er en forudsætning for at forstå, hvordan man kan føre en fælles kamp for forbedrede vilkår.

Jeg er startet overordnet, for det er i det overordnede perspektiv, moderniseringsprogrammet skal ses.

Initiativet til ændringen af statens funktioner blev det såkaldte moderniseringsprogram med ord som omstilling, fornyelse, regelforenkligning, øget fleksibilitet, decentralisering af ansvar og kompetence, bedre kundebehandling, frivilligt socialt arbejde, takstordninger, valgfrihed osv. osv.

Ser man bort fra den ideologiske fernis, så er konsekvenserne: effektivisering og nedskæring, en centraliseret styring, et decentraliseret ansvar, ophævelse af faggrænser og en øget privatisering.

Hvad er der så sket, siden det program blev lanceret? Når man læser redegørelsen nu, kan man spørge sig: blev det så en modernisering i forhold til de tanker, regeringen oprindeligt havde, eller blev det bare en fupmodernisering? Hvad er det, vi snakker om?

Når man har læst redegørelsen igennem, efterlades man faktisk med et underligt tomt indtryk, med en masse fine management-ord. På en måde glædes man, for så gik det jo slet ikke så galt, som regeringens første vilde idé om privatisering og modernisering af den offentlige sektor, ideologisk med Venstre i spidsen, kunne have ladet formode. Men så græmmes man, for virkeligheden er jo den, at der er meget, der burde ændres i den of-

fentlige sektor. Der er meget formynderi, der er meget bureaukrati, der er mange stive strukturer. Der er brug for kulegravning.

Her er jeg meget enig i mange af de betragtninger, fru Lone Dybkjær havde om samspillet mellem de forskellige ministerier og om det behov, der er for at kulegrave arbejdsgangene dér for at finde ud af, hvordan man gør arbejdet bedst i forhold til brugerne. Men hele den side af sagen ses der meget lidt på, og det er selvfølgelig, fordi det er et meget selvsupplerende system, hvor det er vanskeligt at ændre noget som helst; det er ligesom en verden for sig selv.

Der snakkes meget om bedre service, men i virkelighedens verden er der ikke meget service, der er blevet bedre. Den manglende fulde personalekompensation i forbindelse med arbejdstidsnedsættelsen fra 40 til 39 timer har faktisk medført, at bistandskontorer visse steder har måttet nedskære deres åbningstid. Samtidig må personalet på sygehuse løbe stærkere og stærkere af samme årsag – til gene for patienterne.

Arbejdstilsynet har måttet skære ned på virksomhedsbesøgene i 1986, bl.a. på grund af uoverensstemmelser om kørepenge, uoverensstemmelser, som er uløste den dag i dag.

Godt nok bryster arbejdsministeren sig så af, at der er det samme personaleforbrug i 1987 som i 1986, men han glemmer at sige, at det såmænd skyldes nye opgaver i forbindelse med gensplejsning. De arbejdsskader, der koster samfundet stadig flere penge, vil jeg ikke sige, bagatelliseres, men Arbejdstilsynet har ikke penge og personale til at følge de påbud op, det giver; det er den barske kendsgerning.

Det er rigtigt, som der står i redegørelsen, at reglerne vedrørende arbejdsmarkedsuddannelserne er gjort mere overskuelige; de er samlet i én lov. Men det batter jo ikke meget og er ikke til glæde for de målgrupper, som lider under den forringede service på hospitals- og socialområdet. Samtidig er der også sket det, at flere og flere kurser på de tekniske skoler og specialarbejderskolerne bliver meget mere målrettede i forhold til den enkelte virksomheds behov og dermed bliver snævrere og gør personalet mindre fleksibelt og mindre bredt uddannet.

Det er også rigtigt, at Socialministeriet har samlet 40–50 regelsæt på sygedagpengeområdet i 3 bekendtgørelser, men det blev gjort